

Rob blaft er te-gen. Hij danst er om heen. Hij wil dat ding geen kwaad doen, o nee, hij wil er al-leen maar wat mee spe-len.

E-ven-tjes er aan snuf-fe-len.

Au, au, dat ra-re ding prikt! Aa, au, mijn neus, jankt Rob. Hals-o-ver-kop rent Rob naar bin-nen. Snuf-fel-tje is ver-dwe-nen. Ze zal mis-schien wel nóóit meer te-rug dur-ven ko-men. Wat is dát jam-mer! Maar... de vol-gen-de a-vond...

O kijk toch eens, daar is Snuf-fel-tje weer. Ze trip-pelt ge-woon naar haar scho-tel-tje melk. Net of er niets is ge-beurd.

Snuf-fel-tje komt nog een keer. En nóg een keer. En dan op-eens kòmt ze niet meer. Zou ze nu tòch bang ge-wor-den zijn?

Maar va-der zegt, dat e-gel-tjes een win-ter-slaap doen. Als het koud be-gint te wor-den krui-pen ze weg, heel diep on-der dor-re bla-de-ren.

Daar sla-pen ze warm toe-ge-dekt tot de win-ter om is. Pas als het voor-jaar wordt, ko-men ze uit hun hol-le-tje te-voor-schijn.

Zou Snuf-fel-tje dan de weg naar haar scho-tel-tje nog we-ten? Ik denk van wel!

Wel-te-rus-ten, Snuf-fel-tje, tot het voor-jaar!

Jaap Egel

Elke avond komt Jaap Egel
— dat is zo zijn vaste regel —
scharrelen door onze tuin.
Want hij schijnt heel goed te weten:
daar valt altijd wat te eten
uit een bakje, dat ik schuin
tegen 't muurtje heb geschoven.
En — 't is haast niet te geloven —
hij gaat rustig zijn gang,
als ik eventjes kom kijken;
zal voor mij geen stapje wijken:
hij is helemaal niet bang.

Maar als poes er aan komt sluipen
houdt hij plots'ling op met kruipen,
rolt zich tot een ronde bal.
En zijn scherpe stekels maken,
dat geen dier hem aan durft raken,
of, bespringend, bijten zal.

Van november tot de lente
leeft hij denk'lijk van zijn rente.
Dan is hij een luie Jaap.
In een hol, bedekt met blaren,
blijft hij maar zijn rust bewaren.
Dan houdt hij zijn winterslaap.

Maar — wie komt daar aangelopen,
recht naar 't bakje toegekropen,
op een avond vóór in mei? —
Jaap! En wie lopen er achter?
trippelwaggelend en zachter?
Ja! — Drié egeltjes erbij!

JOH. VAN HULZEN